

Arrest

nr. 211 556 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 juni 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 september 2015 en dient op dezelfde dag een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 22 februari 2017 en 19 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Uw vader werd volgens uw verklaringen twee maal gecontacteerd door S.Y. [...], een lid van de taliban, met de vraag om drugs en wapens voor de taliban te smokkelen. Uw vader weigerde dit. Enkele dagen later kwam S. Y. [...] met enkele andere mensen naar uw woning om uw vader te dwingen met hen mee te gaan en hun eis in te willigen. Toen uw vader wederom weigerde werd hij geslagen en werden u en uw gezin met de dood bedreigd. Uw vader ging met de leden van de taliban mee en kwam enkele dagen later, na het beëindigen van de opdracht, weer naar huis. Hierna werd uw vader nog twee maal meegenomen om deze opdracht uit te voeren. Bij de laatste opdracht slaagde uw vader er in om onderweg te vluchten maar werd hij even later weer gevat en geslagen. Later werden de leden van de taliban en uw vader tegengehouden door de politie en kon uw vader zowel aan deze controle als aan zijn belagers ontkomen en naar zijn gezin vluchten. Een dag later besloten uw ouders Afghanistan te verlaten. Voor u in Griekenland aankwam raakte u gescheiden van de rest van uw familie. U besloot verder te reizen naar België waar u op 17 september 2015 aankwam en onmiddellijk een asielaanvraag indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw arbeidskaart, een brief van de directeur van het Sint-Jozefcollege te Turnhout en documenten betreffende uw inburgeringscursus neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u, overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 22 oktober 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoon dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS dd. 22 februari 2017 en 19 juli 2017, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van

herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u er, zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, niet in geslaagd bent uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor u aankomst in België aannemelijk te maken. Vooreerst legt u incoherente en vage verklaringen af over het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u voor de dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) niet te weten wanneer u vertrokken bent maar stelt u, net als in uw fiche NBMV, ongeveer 50 dagen onderweg geweest te zijn (DVZ, p.10 en fiche NBMV). Wanneer het CGVS u tijdens het eerste interview op het Commissariaat vraagt of u nog studeerde toen u Afghanistan verliet antwoordt u positief en stelt u dat de halfjaarlijkse examens gedaan waren (CGVS, 22 februari 2017, p.6) doch slaagt u er vreemd genoeg niet in om deze halfjaarlijkse examens te situeren in de tijd. Wanneer het Commissariaat u vraagt wanneer de halfjaarlijkse examens vallen stelt u immers de periode van de jaarlijkse examens te kennen maar dit niet meer te weten voor de halfjaarlijkse examens (CGVS, 22 februari 2017, p.7). Ook in het tweede interview voor het CGVS slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen over het tijdstip van vertrek uit uw land van herkomst. Wanneer het CGVS vraagt wanneer u ongeveer met uw familie vertrokken bent stelt u in 2015 doch stelt u niet meer te weten in welke maand dit was (CGVS, 19 juli 2017, p.6). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd uw vertrek dan te situeren in het schooljaar stelt u te denken dat het in de eerste vier of vijf maanden was en dat de examens al voorbij waren (CGVS, 19 juli 2017, p.6). Voorts verklaart u, gevraagd of u kleine Eid nog heeft kunnen vieren, dat het één van de Eid festivals was waarna jullie vertrokken maar dat u niet weet of het bij de kleine of de grote Eid was (CGVS, 19 juli 2017, p.6). Wanneer het CGVS u, na uw beknopte uiteenzetting over het verschil tussen kleine of grote Eid, wederom vraagt na welk feest u dan vertrokken bent stelt u dat het na offerfeest was maar dit niet zeker te weten omdat u sinds u hier aankwam alles vergeten bent, u nooit meer aan daar denkt en enkel aan de school hier denkt (CGVS, 19 juli 2017, p.6). Wat verder in het interview door het Commissariaat gevraagd waarom u niet met zekerheid kan aangeven wanneer u vertrokken bent stelt u in 1394 (21 maart 2015 tot 19 maart 2016 volgens Gregoriaanse kalender hierna GK) vertrokken te zijn, na het offerfeest, maar dat u niet exact is weet op welke dag en in welke maand u vertrok (CGVS, 19 juli 2017, p.25). Dit strookt echter niet met informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat het offerfeest in 2015 gevierd werd van 23 tot 25 september en u reeds op 17 september 2015 aankwam in België. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herinnert u zich plots dat u het offerfeest dat jaar inderdaad in België heeft gevierd (CGVS, 19 juli 2017, p.25). Deze laattijdige verklaring volstaat niet om voorgaande tegenstrijdigheid of de algemene vaagheid met betrekking tot uw vertrek te verklaren. Er mag namelijk redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in zekere mate spontane en coherente verklaringen weet af te leggen over het tijdstip waarop u uw geboorteland moest verlaten. Bovenstaande vaststelling ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate.

De vage en algemene verklaringen over de reisweg die u en uw familie vervolgens volgden tot aan de grens van Afghanistan doen verdere vragen rijzen. Gevraagd naar jullie reisweg vanuit Puli Khumri stelt u dat jullie in een voertuig reden, jullie reisden, en dat er veel steden waren onderweg maar dat u niet weet welke. Vervolgens haalt u Kandahar aan als stopplaats (CGVS, 19 juli 2017, p.24) en stelt u dat jullie in Kandahar stopten om te eten maar dat het mogelijk is dat jullie eerder stopten en dat u het niet meer weet. Ook haalt u aan dat het donker was en echt ver (CGVS, 19 juli 2017, p.24). Door het Commissariaat gewezen op uw verklaring dat u in de ochtend vertrok en opnieuw gevraagd naar steden die u overdag zag, naar namen en naar uw ervaringen van de reis antwoordt u erg beknopt dat er jullie gezegd werd dat jullie moesten bidden dat de taliban uw pad niet zou kruisen (CGVS, 19 juli 2017, p.24). Vervolgens stelt u zich geen andere steden, plaatsen of namen te kunnen herinneren en verklaart u, gevraagd naar andere ervaringen die u kan delen over de rit van Puli Khumri naar Nimruz, dat niemand controleerde, niemand u iets zei, jullie naar Nimruz gingen, de politie gewoon staart en niets zegt en verwijst u tot slot naar de corruptie die aanwezig is in uw land (CGVS, 19 juli 2017, p.25). Gezien u uw land diende te ontvluchten uit vrees voor uw leven kan redelijkerwijs worden verwacht dat u alert was tijdens de reis naar de grens temeer daar het risico op controles door de taliban waarvan u melding maakt (CGVS, 19 juli 2017, p.24) in de loop van de tocht moet hebben gevarieerd naar gelang de regio's die jullie doorkruisten. De capaciteit waarover de Taliban beschikt om dergelijke controles uit te voeren, kent immers sterke regionale verschillen. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u

spontane en doorleefde verklaringen kan afleggen over de aanvang en het verloop van een dergelijke belangrijke en lange tocht.

Voorts dient er een erg gebrekkige kennis van de Afghaanse (school)kalender te worden vastgesteld. Zo stelt u, in het eerste interview voor het CGVS gevraagd wanneer de scholen gesloten waren, dat de school stopt tijdens de zomer want op dat ogenblik wordt rijst gecultiveerd en houden mensen zich daarmee bezig (CGVS, 22 februari 2017, p.7). Vervolgens gevraagd naar de maanden waarop de school gesloten is stelt u dat u zich de maanden niet meer kan herinneren (CGVS, 22 februari 2017, p.7). Wanneer het CGVS bijkomend vraagt de maanden van de zomer op te sommen haalt u de maanden saratan, asad en sunbula aan maar stelt u, in strijd met informatie waarover het CGVS beschikt, dat hamal of twee andere maanden er tussen kunnen zitten en dat u het niet meer zeker weet (CGVS, 22 februari 2017, p.7). Ook in het tweede interview voor het CGVS slaagt u er niet in de maanden van de Afghaanse kalender vlot te gebruiken. Gevraagd wanneer het schooljaar begon stelt u dat u in uw regio in de winter naar de school gaat en dat er in de zomer, gezien dit het seizoen van de cultivatie is, geen school is (CGVS, 19 juli 2017, p. 5). Gevraagd door het Commissariaat in welke maand het schooljaar dan begint stelt u dit niet meer te weten en verklaart u dit gebrek aan kennis door het feit dat u de Afghaanse maanden niet meer gebruikt en het twee jaar geleden is (CGVS, 19 juli 2017, p.5). Vervolgens door het CGVS gevraagd wanneer de school eindigde en de vakantie begon stelt u te denken dat het in de maand hout (20 februari tot 19 maart volgens GK) stopt en het niet te weten (CGVS, 19 juli 2017, p.5). Dit strookt niet met uw voorgaande verklaring waarbij u stelt dat de school stopt in de zomer (CGVS, 22 februari 2017, p.7). Het mag dan ook verbazen dat u er wel in slaagt om de maanden van de Afghaanse kalender vlot op te sommen (CGVS, 19 juli 2017, p.5) en deze te gebruiken voor oogst- en zaaitijden van gewassen (CGVS, 22 februari 2017, p.9) doch niet in staat blijkt deze kalender te gebruiken voor het schooljaar of uw vertrek uit Afghanistan. Hiermee geconfronteerd en gevraagd naar een verklaring stelt u dit niet te weten, verklaart u uw verleden bijna te vergeten en zelfs niet te weten wat u enkele dagen geleden at (CGVS, 19 juli 2017, p.25). Deze verklaring wijzigt voorgaande vaststelling geenszins. Dit des te meer gezien u volgens uw verklaringen in de zevende graad zat bij uw beweerde vertrek en bovendien erg goede resultaten behaalde op school (CGVS, 19 juli 2017, p.3 en p.5).

Verder doen uw verklaringen over uw dagelijkse leven binnen een familie die deels afhankelijk is van de landbouw verdere vragen rijzen.

Zo stelt u vooral tarwe en rijst te cultiveren (CGVS, 22 februari 2017, p.9). Wat betreft het verbouwen van deze gewassen weet u weliswaar de zaai- en oogsttijden bij benadering aan te geven (CGVS, 22 februari 2017, p.9) maar slaagt u er niet in, gevraagd naar ziektes of insecten die de oogst van deze gewassen kunnen bedreigen, doorleefde verklaringen af te leggen. Gevraagd door het Commissariaat of er ziektes zijn die tarwe of rijst kunnen aantasten zodat de gewassen sterven of minder oogst opleveren stelt u dat deze misschien wel bestaan maar dat u dit niet weet omdat andere mensen dit ook niet weten (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Vervolgens door het CGVS gevraagd wat voor insecten jullie moeten bestrijden antwoordt u beknopt dat jullie iets wit kochten voor luizen (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Wanneer het CGVS vervolgens polst naar nog andere insecten die gevaarlijk zijn voor uw gewassen antwoordt u summier dat dit misschien wel het geval is en dat jullie op het platteland leven waar duizenden insecten enzo zijn (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Vervolgens stelt u, gevraagd door het Commissariaat of u zelf insecten kent die gevaarlijk zijn voor gewassen, dit niet te weten (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Ook wanneer het Commissariaat duidelijker aangeeft dat er een insect leeft dat gevreesd wordt omwille van de grote schade dat het kan aanrichten aan gewassen zoals tarwe en maïs slaagt u er niet in een insect te noemen en stelt u dat dit niet uw verantwoordelijkheid was, dat u gewoon alles klaar maakte voor uw vader en dat u het niet weet (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Door het Commissariaat expliciet gevraagd wat u kan vertellen over sprinkhanen stelt u dat er veel zijn en dat mensen ze vangen om aan vogels te geven doch dat het geen problemen veroorzaakt voor tarwe (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Dit is bevreemdend gezien volgens informatie waarover het CGVS beschikt sprinkhanen een reëel risico vormen voor de tarwe-oogst in Afghanistan en er in 2015 een grote bezorgdheid heerste over de landbouwers van de provincie Baghlan over een sprinkhanenplaag. Er werd dan ook een campagne gelanceerd door de minister van landbouw Azizullah Emaq om het insect uit te roeien, waarbij er onder andere velden in uw district Dushi met insecticiden werden besproeid om de sprinkhanen te bestrijden. Ook over de droogte waardoor uw provincie in 2011 getroffen werd en die 90% van de tarweoogst aantastte kan u geen spontane verklaringen afleggen. Gevraagd of u zich een droogte in uw regio herinnert stelt u dat er nooit een droogte was, dat jullie rivierwater hebben dat kan gebruikt worden voor gewassen en alle andere dingen (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of u ooit iets gehoord heeft over een ernstige droogte in uw district of uw provincie stelt u

misschien wel en misschien niet, dat u het niet meer weet (CGVS, 19 juli 2017, p.8). Gezien u verklaarde uw vader af en toe te helpen op het veld (CGVS, 19 juli 2017, p.7) en gezien de oogstopbrengst voor eigen gebruik van uw familie was (CGVS, 19 juli 2017, p.20) mag er dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in zekere mate op de hoogte bent van de mogelijke regionale bedreigingen van de oogstopbrengsten van uw gezin.

Verder doet uw gebrek aan kennis over lokale talibanleden verdere vragen rijzen. Zo stelt u niemand te kennen die weet wie de taliban district chief is, dat alle slechte dingen gedaan worden door Mullah Jakut, ze in de schaduw werken en dat ze de namen van hun leiders niet gaven omdat ze anders zichtbaar worden (CGVS, 22 februari 2017, p.21). Verschillende namen van districtsverantwoordelijken die door de taliban worden aangesteld worden echter vermeld in informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, zodat uw stelling dat de namen van deze personen onbekend zouden zijn in de regio niet overtuigt. Verder zijn ook de namen van het recentere taliban districtshoofd Dushi, Maulvi Mamoor en de taliban woordvoerder Zabihullah Mujahid zijn u onbekend (CGVS, 19 juli 2017, p. 12).

Nog vreemder is uw beperkte kennis over gebeurtenissen in uw regio. Gevraagd naar incidenten in uw district waarbij belangrijke mensen, mensen uit de politiek, aangevallen werden stelt u dat u geen zaken hebt met politici en er niets van te weten en dat er geen incident was nabij uw regio en het niet te weten (CGVS, 19 juli 2017, p.15). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of u iets kan vertellen over de aanval op een Wolesi Jirga lid in uw district stelt u dit niet te weten (CGVS, 19 juli 2017, p.15). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt vond er in december 2014 een bomaanslag plaats op de Kabul Highway in uw district op Mohammad Azim Mohseni, lid van de Wolesi Jirga in december 2014. Gevraagd of u iets kan vertellen over incidenten waar kinderen bij betrokken waren stelt u eveneens dit niet te weten (CGVS, 19 juli 2017, p.15). Volgens informatie raakten in augustus 2013 acht kinderen gedood of gewond bij een bomaanslag in het district Dushi. Een maand later stierven nog eens zes kinderen in uw district door een explosie terwijl ze aan het zwemmen waren in een rivier. Ook uw vage verklaringen over recente gebeurtenissen in de laatste maanden voor uw vertrek doen ernstige twijfels rijzen. Door het CGVS gevraagd of u zich aanvallen herinnert waarbij soldaten omkwamen in de laatste maanden dat u in Afghanistan verbleef stelt u dit niet te weten en te denken van niet (CGVS, 19 juli 2017, p.13). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt stierven in januari 2015 vier soldaten van het Afghan National Army (ANA) door een bembom. Vervolgens gevraagd naar andere incidenten die in 1394 gebeurden haalt u een incident aan met Mullah Yakut en stelt u geen informatie over Dushi te hebben omdat u geen contacten heeft (CGVS, 19 juli 2017, p.14). Vervolgens door het CGVS gevraagd of u mensen hoorde praten over incidenten stelt u dit niet meer te weten (CGVS, 19 juli 2017, p.14). Gezien u stelt uw hele leven tot uw vertrek in uw dorp Loby Payin gewoond te hebben (CGVS, 22 februari 2017, p. 6) mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in zekere mate coherente en doorleefde verklaringen kan afleggen over voorgenoemde gebeurtenissen in uw eigen regio. De vaststelling dat u er niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw directe en persoonlijke leefwereld leidt er tot dat er, zelfs rekening houdend met u jonge leeftijd geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Op basis van voorgaande vaststellingen blijkt dat u geen zicht biedt op uw laatste verblijfplaats voor uw vertrek uit Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven, uit welke regio u afkomstig bent en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk. Logischerwijze ondergraaft deze vaststelling evenzeer uw beweringen omtrent de problemen die u in 2015 in Loby Payin zou hebben gekend.

Wanneer u, na de bevraging over uw regio door het Commissariaat-generaal, geconfronteerd wordt met de aanwezige onzekerheid over uw daadwerkelijke herkomst stelt u rechtstreeks van daar te komen, niet van ergens anders te komen en in de war raakte sinds u hier aankwam en dingen vergat. Verder verklaart u dat het bijna twee jaar geleden gebeurde, niet weet wie de gouverneur is, wie verantwoordelijk is en dat u zich niet op dat soort dingen focuste toen u daar woonde (CGVS, 19 juli 2017, p.25). Gezien de bovenstaande confrontatie gebaseerd is op voorgaande grondige bevraging tijdens beide interviews voor het Commissariaat kan uw antwoord geenszins uw geloofwaardigheid herstellen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Tot slot stelt u het risico op discriminatie te lopen omwille van uw Hazara afkomst (DVZ vragenlijst en CGVS, 22 februari 2017, p.13 en 25). In dit verband moet vooreerst worden gesteld dat uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. U maakt in het kader van uw asielaanvraag evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw etnische origine aannemelijk. U gaf tijdens het eerste gehoor voor de Commissaris-generaal aan nooit eerder persoonlijke bedreigingen te hebben gehad omwille van uw etnie (CGVS, p.25). In het tweede interview voor het Commissariaat gevraagd om de discriminatie binnen uw regio te beschrijven stelt u dat er veel mensen stierven (CGVS, 19 juli 2017, p.23). Door het CGVS aangespoord om wat meer in detail te treden stelt u dat u hoorde dat mensen hier en daar gedood werden, ontvoerd, maar dat dit niet gebeurde voor u (CGVS, 19 juli 2017, p.24). Vervolgens gevraagd naar de situatie in uw dorp stelt u dat daar niemand zo gedood werd (CGVS, 19 juli 2017, p.24). Met betrekking tot uw district stelt u dat het in het district gebeurt, dat het groot is en dat u niet veel weet over het hele district (CGVS, 19 juli 2017, p.24). U toont uw persoonlijke risico op discriminatie omwille van uw etnische afkomst dan ook niet aan.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielaanvraag een reëel risico op ernstige schade loopt dat voortvloeit uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielaanvraag afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielaanvraag over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielaanvraag, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 22 februari 2017 en dd. 19 juli 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten (gehoorverslag CGVS, 22 februari 2017 en 19 juli 2017, p.2). U werd er tevens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U werd op het einde van

het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar en onder welke omstandigheden u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“4.1.

Verzoeker is er volgens het Commissariaat-generaal niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij een persoonlijke en gegronde vrees heeft voor vervolging.

De subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeker wordt niet van toepassing geacht door de Commissaris-generaal.

De verzoeker verwijst naar het art. 48/5 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat rekening moet gehouden worden met de alle persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

i

Zoals verder zal blijken, is dit niet gebeurd.

Het art. 48/5 Vreemdelingenwet stelt hieromtrent :

“(…)

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

De verzoeker is dus ernstig gegriefd door deze beslissing.

- 4.1.1.

Aangaande de vaststelling van de leeftijd

Het Commissariaat-generaal stelt dat overeenkomstig de beslissing van de Dienst Voogdij, dd. 22/10/2015 er kan besloten worden dat verzoeker op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was en hij dus niet kon beschouwd worden als minderjarige.

Verzoeker blijft evenwel volharden in het feit dat hij nog minderjarig was toen hij in België aankwam.

1) Hij heeft het steeds zo verklaard in zijn gehoren bij het CGVS en bracht ook meerdere documenten aan ter staving van zijn uitspraken.

"[...]"

(CGVS i, p. 4/28)

"[...]"

(CGVS I, p. 4/28)

"[...]."

(CGVS /, p. 21/28)

2) Ter staving van dit feit werd een medisch attest voorgelegd van dokter De Bie (AZTurnhout), dd. 07/12/2015, met betrekking tot de botleeftijd van verzoeker. Hierin staat het volgende te lezen:

"iIX linkerhand: fusie van de groeikraakbeenschijven met carpaal en falangeale. Nog minimale rest epifyse distale radius en ulna: botleeftijd bedraagt om deze reden ca. 17 tot 18 jaar." (eigen markering)

3) Ook werd er door mevrouw L.[...], maatschappelijk werkster bij OC Turneia, een verklaring afgelegd, dd. 14/12/2015. Zij stelt het volgende:

"Als niet-medisch of psychologisch geschoolde doch voldoende vertrouwd met tieners en jongvolwassenen in het algemeen en de groep zelfverklaarde minderjarige vluchtelingen in het bijzonder, lijkt de heer N.[...] me - op basis van uiterlijke zowel als gedragskenmerken - niet ouder te zijn dan 18 jaar. "

Verzoeker is dan ook erg gegriefd door de beslissing van de DVZ om zijn geboortedatum zomaar aan te passen van 30/05/2000 naar 01/01/1995, dd. 21/03/2016. Het gaat hier om een puur éézijdige beslissing van de DVZ die geen rekening houdt met de verklaarde of zelfs de werkelijke leeftijd. De verzoeker werd bovendien niet in kennis gesteld van deze beslissing of enige motivering ervan.

- 4.1.2.

Aangaande het verblijf in Afghanistan

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van verzoeker in Afghanistan. Verzoeker zou er niet in geslaagd zijn om zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfsplaatsen voor zijn aankomst in België aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal dat de verzoeker incoherente en vage verklaringen aflegt over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. De verzoeker zou niet kunnen situeren in welke maand hij en zijn familie vertrokken zijn.

a)

Het is evenwel duidelijk dat de verzoeker moeite heeft om de verschillende maanden in de verscheidene seizoenen te plaatsen. Dit verklaart hij bovendien zelf tijdens zijn verhoor:

"[...]."

(CGVSI, p. 7/28)

b)

Ook zou de verzoeker volgens het Commissariaat-generaal een gebrekkige kennis hebben van de Afghaanse (school)kalender.

Verzoeker is hieromtrent evenwel formeel en verklaart dat zijn school begon rond de herfst/winterperiode en rond het einde van de winter, begin van de lente gedaan was. Zo verklaart hij ook dat er tijdens de zomerperiode geen school was aangezien de mensen zich dan moesten bezig houden met het cultiveren van de gewassen en de oogst hiervan.

"[...]."

(CGVS II, p. 5/28)

[...]. (CGVS I, p. 7/28)

Verzoeker is in staat om de maanden van het jaar op te sommen.

Hij kent ook de seizoenen. Wanneer hem evenwel gevraagd wordt om de verschillende maanden te situeren in de verschillende seizoenen heeft verzoeker evenwel moeite om dit correct te situeren.

"[...]."

(CGVS II, p. 5/28)

Had de Commissaris-generaal dit misschien anders bevraagd en de situering aan de hand van enkel de seizoenen gevraagd had de verzoeker hier juist op kunnen antwoorden.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij de maanden theoretisch wel kent, aangezien hij deze op school heeft geleerd. Evenwel is hij niet vertrouwd met het situeren ervan in de seizoenen. De seizoenen kent hij wel goed, aan de hand van de seizoenen kan hij de schoolkalender plaatsen alsook de cultivatie van de gewassen.

Het kan dan ook niet verwonderlijk zijn dat de seizoenen beter gekend zijn bij verzoeker. Ze zijn belangrijk bij de oogst- en zaaitijden van gewassen, een belangrijk gegeven voor de overleving van de familie van verzoeker aangezien zij van hun eigen gewassen dienden te leven.

"[...]"

"

(CGVS II, p. 8/28)

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat seizoenen niet steeds 'tijdsgebonden' zijn. De ene winter is de andere niet en hetzelfde geldt bijvoorbeeld voor de zomer.

c)

Verzoeker gaf tijdens zijn verhoren ook verschillende omliggende dorpen:

"[...]"

(CGVS I, p. 4/28)

""[...]"

(CGVS I, p. 12/28)

Meerdere van de door verzoeker aangegeven dorpen zijn terug te vinden op de kaart van OCHA over de provincie Baghlan. (stuk 5)

d)

Verzoeker kon ook enkele belangrijke mensen voor de Ismaili opsommen:

"[...]"

(CGVS I, p. 5-6/28)

Verzoeker was ook in staat om bepaalde plaatsen te lokaliseren als hem hiernaar gevraagd werd: "

"[...]"

(CGVS II, p. 10/28)

Deze verklaring van verzoeker komt volledig overeen met wat men op de kaart van OCHA over de provincie Baghlan kan zien (stuk 5).

Verder is op de kaart ook te zien dat er inderdaad in Puli Khumri een groot hospitaal is. Dit komt overeen met zijn verklaringen waarbij hij zijn moeder enkele keren vergezelde om naar het hospitaal te gaan. (CGVS I, p. 11-12/28; CGVS II, p. 9/28)

Verder kon verzoeker ook vertellen over Agha Khan en de verschillende plaatsen waar Jamathkana zijn in het district.

Het is duidelijk dat het Commissariaat-generaal weinig rekening hield met de informatie die verzoeker wel kon situeren en beantwoorden en enkel de nadruk gelegd heeft op de merkwaardigheden uit de gehoren.

Het art. 48/5 van de Vreemdelingenwet is dan ook geschonden. Er werd onvoldoende rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker en de omstandigheden van het dossier.

Verzoeker was wel degelijk in staat om aannemelijk te maken dat hij afkomstig is uit de regio Dushi in Baghlan.

Het Commissariaat-generaal ging niet in op deze aangereikte informatie.

- 4.1.3.

Aangaande de reisweg na het vertrek

Het is duidelijk dat verzoeker samen met zijn gezin zijn land ontvluchtte omdat zij vreesden voor hun leven. Zij konden evenmin rekenen op bescherming van hun land, daar er geen autoriteiten aanwezig waren die hen konden beschermen en alles in handen was van de Taliban die de vader van verzoeker dwong om drugs en wapens te vervoeren.

"[...]"

(CGVS I, p. 26/28)

Verzoeker kan ook niet terug naar zijn overgebleven familie in Afghanistan.

"[...]"

(CGVS I, p. 26/28)

Vervolgens gaat het Commissariaat-generaal verder door te zeggen dat de vage en algemene verklaringen over de reisweg tót aan de grens van Afghanistan verdere vragen doet rijzen.

Het Commissariaat-generaal stelt eveneens dat gezien verzoeker zijn land diende te ontvluchten uit vrees voor zijn leven er redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert was tijdens de reis naar de grens.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor verschillende malen aangegeven dat hij samen met zijn familie vertrok vanuit Puli Khumri om zo door te reizen naar Nimruz. De enige stopplaats die hij zich herinnert was de stop in Kandahar, waar zij stopten om te eten. (CGVS II, p. 24-25/28)

Verzoeker kan zich voor de rest van de reis geen andere (stop)plaatsen herinneren. Er dient evenwel ook opgemerkt te worden dat verzoeker tot voor zijn vertrek haast nooit buiten zijn dorp en Puli Khumri was geweest.

Er kan dan ook niet redelijkerwijs van verzoeker verwacht worden dat hij de namen van de verschillende regio's en dorpen kon weten.

Er dient ook nogmaals op de zeer jonge leeftijd van de verzoeker gewezen te worden op het ogenblik van het vertrek uit Afghanistan. Volgens de verklaringen van verzoeker was hij op dat moment nog maar 15 jaar oud.

Het Commissariaat-generaal haalt ook aan dat het risico op controles door de Taliban in de loop van de tocht moet hebben gevarieerd naar gelang de regio's die zij doorkruisten. Het Commissariaat-generaal verwacht dan ook dat verzoeker een spontané en doorleefde verklaring kan afleggen over de aanvang en het verloop van een dergelijke belangrijke en lange tocht.

Verzoeker wijst meermaals op het feit dat hij niet op de hoogte was van de verschillende dorpen en regio's die zij gedurende hun tocht.

Wat betreft de spontané en doorleefde verklaringen kan er verwezen worden naar de verschillende ogenblikken tijdens het verhoor waar het duidelijk is dat verzoeker het moeilijk heeft en zelfs huilt wanneer hij zich niet alle details van de reisweg kan herinneren. (CGVS II, p. 24/28)

Verzoeker kreeg als kind van zijn ouders bijzonder weinig informatie over de reis en de reisweg zelf. Het is ook niet gebruikelijk in de Afghaanse cultuur om als ouder dergelijke informatie te geven aan je kinderen.

Er kan niet verwacht worden van verzoeker dat hij zaken zegt tijdens zijn verhoor die hij niet weet. Verzoeker is steeds eerlijk geweest in zijn verklaringen, de zaken die hij niet wist heeft hij dan ook steeds aangegeven.

Opnieuw kan er opgemerkt worden dat de verzoeker volgens eigen verklaringen op het ogenblik van het vertrek en de reis nog bijzonder jong was en niet op de hoogte was van de doorkruiste gebieden of de aanwezigheid van Taliban. Er werd hem gedurende de reis ook niets verteld hieromtrent.

- 4.1.4.

Aangaande de gebrekkige kennis van natuurfenomenen

Het Commissariaat-generaal is de mening toegedaan dat de verzoeker geen doorleefde verklaringen kan afleggen in verband met ziektes of insecten die de oogst van de gewassen kunnen bedreigen.

Verzoeker haalde tijdens zijn verhoor wel bepaalde bedreigingen aan voor de gewassen, ni. de vogels en de luizen. Dit bestrijden zij door de vogels weg te jagen en door een chemisch product te gebruiken.

De verzoeker volhardt in het feit dat zij niet op de hoogte waren van het gevaar van de sprinkhaan. Hij benadrukt hier ook bij dat hij niets af wist van een campagne gelanceerd door de minister van landbouw om het insect uit te roeien.

Opnieuw kan hier verwezen worden naar de jonge leeftijd van verzoeker toentertijd. Hij hielp als kleine jongen enkel maar zijn vader op het land en voerde de opdrachten uit zoals zijn vader die hem opgaf.

Hier kan bovendien opnieuw benadrukt worden dat het niet gebruikelijk is in de Afghaanse cultuur om als ouder je kinderen te informeren, ook ligt het niet in de cultuur om als kind veel vragen te stellen.

Verzoeker voerde dus enkel maar de hem opgedragen taken uit zonder zich al te veel vragen te stellen.

Het Commissariaat-generaal stelt vervolgens vragen in verband met een droogte in de regio of het district. Het Commissariaat-generaal gaat verder door te zeggen dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij in zekere mate op de hoogte is van de mogelijke regionale bedreigingen van de oogstopbrengsten van zijn gezin.

Verzoeker is formeel wat betreft de droogte. Er zou volgens verzoeker geen droogte geweest zijn in zijn dorp. Wat betreft de algemene vragen naar droogtes in zijn district stelt de verzoeker dat het district zeer groot was en het niet zo is dat iedereen steeds van alles op de hoogte is, de communicatiemiddelen zijn immers erg beperkt.

Er kan niet redelijkerwijs verwacht worden van een jonge jongen die in zijn leven amper buiten zijn eigen dorp kwam dat hij van al deze zaken op de hoogte was indien zij niet voorkwamen bij hem.

Verzoeker stelt hierbij ook dat dit misschien problemen waren die voorkwamen in dorpen die zich hoger gelegen in de bergen bevonden, de kans op droogte is daar immers groter. Zijn dorp lag evenwel naast een rivier, waardoor er waarschijnlijk zelfs in erg droge seizoenen nog steeds genoeg water vloeide.

Het Commissariaat-generaal houdt absoluut geen rekening met dit gegeven.

Verzoeker kan immers wel heel wat informatie geven over de veelvoorkomende overstromingen in zijn dorp en omstreken.

""[...]."

(CGVS II, p. 8/28)

""[...]."

(CGVS I, p. 17/28)

"[...]"

(eigen markeringen, CGVSI, p. 19/28)

"[...]"

(CGVS II, p. 15/28)

Het feit dat het noorden van Baghlan een substantiële watervoorraad heeft wordt tevens bevestigd in de Baghlan Province Profile, Régional Rural Economie Régénération Stratégies (RRERS)\ (stuk 3)

"1. Natural Resources Water: The Northern side of the Central Highlands get substantial snow during the winter months. Heavy spring and summer snowmelt runoffs from the surrounding mountain range comprising more than 400km feed into the central Baghlan River through valleys. Yearly flooding causes frequent damage along the river banks, though this is the only serious form of erosion in the area."

Opnieuw heeft het Commissariaat-generaal geen oog voor deze wél gegeven informatie.

- 4.1.5.

Aangaande de gebrekkige kennis van de politiek en incidenten

Volgens het Commissariaat-generaal doet het gebrek aan kennis over lokale Talibanleden van verzoeker verdere vragen rijzen. Dit omdat verzoeker bijvoorbeeld niemand kent die weet wie de Taliban district chief is en de namen van andere districthoofden niet kent.

Verzoeker is inderdaad niet op de hoogte van de naam van de Taliban district chief, al doen al zijn verklaringen vermoeden dat Sayed Yakut voor zijn dorp een belangrijke Taliban leider is.

"[...]"

(CGVS I, p. 16/28)

"[...]"

(CGVS II, p. 11/28)

Bovendien kan verzoeker wel antwoorden op vragen naar andere politieke figuren, zo verklaart hij het volgende op de vraag van de Commissaris-generaal naar wie Ramadan Bashardost is:

"[...]"

(CGVS I, p. 18/28)

Ook op de vraag of de verzoeker al gehoord had van Aminullah Amarkhel antwoordde hij positief:

"[...]"

(CGVS II, p. 12/28)

Verzoeker vermeldde tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat ook de naam van een andere Taliban leider, namelijk Mullah Allahudin. Deze zou in een incident met het Amerikaanse leger gedood zijn.

"[...]"

(CGVS II, p. 11/28)

Ook stelt de verzoeker dat hij wel degelijk de naam van de gouverneur zou gezegd hebben, dit zou Sultan Muhamma Ebody zijn. (CGVS II, p. 25/28)

Het Commissariaat-generaal wijst ook op de beperkte kennis van de verzoeker over gebeurtenissen in de regio. Er werd gevraagd naar incidenten in het district waarbij belangrijke mensen waren aangevallen.

De verzoeker benadrukt opnieuw het feit dat zijn district zeer groot is en hij onmogelijk kennis kan hebben van elk incident dat erin plaatsvindt.

Verzoeker stelt tevens dat wat voor ons als 'groot nieuws' kan beschouwd worden in Afghanistan dagelijkse kost is waardoor hier ook niet zoveel over gecommuniceerd wordt.

Verder stelt het Commissariaat-generaal dat de vage verklaringen over recente gebeurtenissen in de maanden voor het vertrek van verzoeker ernstige twijfels doen rijzen.

De uitspraken van verzoeker waren echter allerminst vaag.

"[...]"

(CGVS //, p. 13/28)

Het is duidelijk dat het Commissariaat-generaal enkel belang hecht aan de gebeurtenissen waarvan zij reeds op de hoogte was, andere aangebrachte informatie en verklaringen van verzoeker worden niet onderzocht of worden buiten beschouwing gelaten.

Nogmaals dient verwezen te worden naar het art. 48/5 van de Vreemdelingenwet. Er werd onvoldoende rekening gehouden met alle omstandigheden en de verklaringen van de verzoeker.

Uiteindelijk stelt het Commissariaat-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich zaken niet meer herinnert omdat hij er zich niet op focuste (CGVS II, p. 25/28).

Opnieuw kan hier de jonge leeftijd van verzoeker aangehaald worden, een element waar de DVZ van in het begin weigerde rekening mee te houden.

Verzoeker was maar een jong kind toen hij uit Afghanistan vertrok. Het was een flinke jongen die graag naar school ging en zijn ouders hielp met het huishouden en de cultivatie van hun gewassen. Hij hield zich inderdaad niet bezig met de politiek van zijn land en de betrokken Taliban. Het meeste wat hij zich herinnert zijn de zaken die hem of zijn familie persoonlijk getroffen hebben.

- 4.1.6.

Aangaande de Hazara afkomst

Het Commissariaat-generaal bevestigt zelf in haar motivering dat Hazara's regelmatig slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen.

Er is evenwel volgens het Commissariaat-generaal geen sprake van systematische vervolging.

Het Commissariaat-generaal gaat verder in haar motivering door te stellen dat de verzoeker in het kader van zijn asielverzoek zijn persoonlijke vrees voor vervolging omwille van zijn etnische origine niet aannemelijk maakt.

Verzoeker is evenwel duidelijk in zijn verklaringen met betrekking tot de situatie in zijn dorp.

Hij is inderdaad niet op de hoogte van mensen die om deze reden worden gedood (CGVS II, p. 24/28), maar de verzoeker geeft wel aan dat dorpelingen, waaronder ook zijn gezin, vaak worden gedwongen om een deel van hun oogst af te geven.

"[...]"

(CGVS II, p. 10/28)

Verder stelt de verzoeker het volgende met betrekking tot de algemene risicovolle situatie voor Hazara's:

"[...]"

(CGVS II, p. 24/28)

In het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, dd. 15/11/2016, worden meerdere incidenten genoemd waarbij er geweld werd gebruikt tegen Hazaras. Vaak gaat het om gruwelijke incidenten.

"In de verslagperiode vond er een aantal grote aanslagen plaats op sjiieten, vooral Hazara; die werden opgeëist door IS. Naast religieuze motieven, spelen ook politieke en etnische motieven een rol bij deze aanslagen" ('Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 64)

In de verslagperiode steeg het aantal ontvoeringen en aanslagen gericht tegen sjiieten waarbij vooral sjiitische Hazara het slachtoffer waren. [...] Het sektarisch geweld, dat in Afghanistan niet gebruikelijk was, lijkt zo door buitenlandse groeperingen te worden geïmporteerd. Het maakt de positie van de Hazara kwetsbaarder en hun gevoel van onveiligheid, ook gezien hun recente geschiedenis onder de Taliban, groter. De Afghaanse overheid veroordeelde de aanslagen scherp, maar staat redelijk machteloos tegenover het geweld ('Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 66)

Van oudsher ondervinden Hazara's discriminatie door de soennitische meerderheid en hebben ze te maken met geweld van opstandelingen in sommige gebieden.

Ook het Amerikaanse Department of State bevestigt dit:

"Societal discrimination against Shia Hazaras continued along class, race, and religious lines in the form of extortion of money through illegal taxation, forced recruitment and forced labor, physical abuse, and detention. According to NGOs, the government frequently assigned Hazara ANP officers to symbolic positions with little authority within the Ministry of Interior. NGOs also reported Hazara ANSF officers were more likely than non-Hazara officers to be posted to insecure areas of the country.

Multiple kidnappings of Hazara were reported in several provinces, including Ghazni, Zabul, and Baahlan. The abductors reportedly shot, beheaded, ransomed, or released the kidnapping victims." (US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016 - Afghanistan, p.47)

Dit risico wordt ook bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin wordt gesteld dat de Hazara-gemeenschap te maken blijft hebben met discriminatie, ondanks de inspanningen van de overheid.

UNHCR krijgt regelmatig meldingen van overvallen, ontvoeringen en moorden.

Hazara worden beschouwd als "people under threat

"Hazara continued to face targeted killings and the Taliban presence in peace talks has raised fears over what the future may hold for Afghanistan's minorities."

(Zie Minority Rights Group International: Peoples under Threat 2015, p. 4)

De overheid is niet in staat Hazara's te beschermen.

Door het falen van de overheid om Hazara's op effectieve wijze te beschermen, is er sprake van een daadwerkelijk vervolging.

- 4.1.7.

Besluit

Het Commissariaat-generaal redeneert nogal kort door de bocht door te argumenteren dat de verzoeker geen of een gebrekkige kennis heeft van zijn regio van herkomst.

Er wordt immers door het Commissariaat-generaal weinig tot geen rekening gehouden met alle elementen en informatie die verzoeker wel meedeelde tijdens zijn verschillende gehoren.

Het is ook zo dat DVZ en daarbij gevolgd door het Commissariaat-generaal nooit rekening hebben willen houden met de jonge leeftijd van verzoeker.

Door verschillende instanties werd evenwel gecontesteerd dat verzoeker op het moment van aankomst in België wel degelijk minderjarig was wat ook een verklaring zou kunnen zijn voor zijn gebrekkige kennis van de regio en de politieke situatie.

Het Commissariaat-generaal heeft haar onderzoeksplicht geschonden door de wel gegeven informatie niet verder te onderzoeken.

Verder stelt verzoeker ook dat er mogelijks fouten gebeurd zijn tijdens de vertaling van de gehoren.

Verzoeker heeft achteraf in de uitgeschreven gehoren enkele fouten gevonden van zaken die hij niet of anders zou hebben verwoord.

Dit zou kunnen te wijten zijn aan een verkeerde vertaling van de tolk, deze gaf immers tijdens het gehoor zelf aan dat hij het dialect van verzoeker moeilijk verstond. (CGVS I, p. 11/28)

4.2.

- 4.2.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)¹.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Er zijn geen afdoende verwijzingen naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van verzoekers.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

- 4.2.2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden omwille van de volgende vaststelling, met name dat : de herkomst van verzoeker volgens het Commissariaat-generaal niet geloofwaardig is.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

- 4.2.3.

Bij het bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Zo moet ondermeer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen er ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om na te gaan of er een bedreiging is van de fysieke integriteit van een burger.

Dit blijkt in huidige beslissing niet gebeurd te zijn.

Immers beperkt de beslissing zich tot een zeer korte motivering omtrent het geweld in de regio van herkomst.

Nergens wordt er nagegaan wat het algemeen geweld als invloed heeft op het leven van de verzoeker en of er al dan niet sprake is van een onmenswaardig leven, of een risico op de bedreiging van de fysieke integriteit van verzoeker.

De ernst van de actuele situatie blijkt evenwel duidelijk uit de recente dreigende veiligheidsrisico's blijken ook uit nieuwsberichten: (stuk 4 en 6)

"PUL-I-KHUMRI (Pajhwok): Taliban militants have established training centres and have increased their military activities in Dehna Ghori and Dand Ghori areas of northern Baghlan province, security officials said on Tuesday.

[...]

Baghlan Security Council secretary Mohammad Hanif echoed commander Hayatullah's account and said the security situation in Baghlan was worse than ever.

"The council has many times shared the issue with police and the governor, they promised operation to clear the two areas, but so far no practical step in this regard has been taken," he said."

"The security situation in Baghlan continues to deteriorate, where the Taliban has made significant advances in a number of areas and recently fighting in key district- Dand-e Ghori a few kilometers away from the provincial capital"

Immers lijkt het risico voor Afghanen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te groot.

- 4.2.4.

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker van Afghanistan afkomstig is en sjiitische Hazara van origine.

Door het feit dat verzoeker een sjiitische Hazara is, loopt hij eender waar in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade. In het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, dd. 15/11/2016, worden meerdere incidenten genoemd waarbij er geweld werd gebruikt tegen Hazaras. Vaak gaat het om gruwelijke incidenten.

"In de verslagperiode vond er een aantal grote aanslagen plaats op sjiieten, vooral Hazara, die werden opgeëist door IS. Naast religieuze motieven, spelen ook politieke en etnische motieven een rol bij deze aanslagen" ('Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 64)

In de verslagperiode steeg het aantal ontvoeringen en aanslagen gericht tegen sjiieten, waarbij vooral sjiitische Hazara het slachtoffer waren. [...] Het sektarisch geweld, dat in Afghanistan niet gebruikelijk was, lijkt zo door buitenlandse groeperingen te worden geïmporteerd. Het maakt de positie van de Hazara kwetsbaarder en hun gevoel van onveiligheid, ook gezien hun recente geschiedenis onder de Taliban, groter. De Afghaanse overheid veroordeelde de aanslagen scherp, maar staat redelijk machteloos tegenover het geweld." ('Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 66)

Van oudsher ondervinden Hazara's discriminatie door de soennitische meerderheid en hebben ze te maken met geweld van opstandelingen in sommige gebieden.

Ook het Amerikaanse Department of State bevestigt dit:

"Societal discrimination against Shia Hazaras continued along class, race, and religious lines in the form of extortion of money through illegal taxation, forced recruitment and forced labor, physical abuse, and detention. According to NGOs, the government frequently assigned Hazara ANP officers to symbolic positions with little authority within the Ministry of Interior. NGOs also reported Hazara ANSF officers were more likely than non-Hazara officers to be posted to insecure areas of the country.

Multiple kidnappings of Hazara were reported in several provinces; including Ghazni, Zabol, and Baahlan. The abductors reportedly shot, beheaded, ransomed, or released the kidnapping victims." (US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016 - Afghanistan, p.47)

Dit risico wordt ook bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin wordt gesteld dat de Hazara-gemeenschap te maken blijft hebben met discriminatie, ondanks de inspanningen van de overheid.

UNHCR krijgt regelmatig meldingen van overvallen, ontvoeringen en moorden.

Hazara worden beschouwd als "people under threat":

"Hazara continued to face targeted killings and the Taliban presence in peace talks has raised fears over what the future may hold for Afghanistan's minorities."

(Zie Minority Rights Group International: Peoples under Threat 2015, p. 4)

Verzoeker die behoort tot de Sjiitische Hazara-groep loopt een effectief reëel risico op ernstige schade.

Zoals reeds vermeld is de overheid in Afghanistan niet capabel om verzoeker te beschermen.

Hazara's zijn in het verleden reeds vaak het slachtoffer geweest van discriminatie op zowel politieke, religieuze als raciale gronden. Na de taliban-periode is er een kortere periode geweest waarin een verbetering te bemerken was.

Echter is dat heden ten dage niet meer het geval.

Integendeel, door de dreiging van IS in het Midden-Oosten verkeren Hazara's weer in een precaire veiligheidssituatie.

Dit wordt ook gestaafd door verschillende berichten in de média, (stuk 7)

Het al dan niet afkomstig zijn uit Dushi heeft geen invloed op het risico dat verzoeker loopt naar aanleiding van het behoren tot de minderheidsgroep van sjiitische Hazara's en de algemene verslechterde situatie voor deze minderheidsgroep.

4.3.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Uiterst ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek.”

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

2.4. Onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen,*

of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

Waar de verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het jaar 2000, stelt de Raad vast dat uit een leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat de verzoekende partij bij aankomst in België reeds meer dan achttien jaar oud was en daarom niet als minderjarige kan worden beschouwd. In zoverre de verzoekende partij deze bevindingen in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure kan worden betwist. De verzoekende partij had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de zestig dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Lobay Payen, gelegen in het district Doshi van de Afghaanse provincie Baghlan en daar tot aan haar komst naar België in 2015 te hebben verbleven. *In casu* is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op haar rust. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan omdat de verzoekende partij (i) incoherente en vage verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip van haar vertrek uit Afghanistan; (ii) vage en algemene verklaringen heeft afgelegd over de reisweg die zij en haar familie zouden hebben gevolgd tot aan de grens van Afghanistan, (iii) een gebrekkige kennis van de Afghaanse (school)kalender heeft, (iv) geen overtuigende verklaringen heeft afgelegd wat betreft haar dagelijks leven binnen een familie die deels afhankelijk is van de landbouw, (v) een gebrekkige kennis van lokale talibancommandanten heeft, (vi) een beperkte kennis heeft van gebeurtenissen in haar regio.

Op basis van voorgaande vaststellingen komt de verwerende partij tot de conclusie dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar laatste verblijfplaats voor haar vertrek uit Afghanistan. Ter terechtzitting wordt de attaché die verschijnt voor de verwerende partij gevraagd om te verduidelijken of de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Lobya Payen gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, dan wel enkel betwist dat de verzoekende partij daar recent – i.e. in de periode voor haar komst naar België – zou hebben verbleven. De attaché bevestigt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, maar wel dat de verzoekende partij ooit in het dorp Lobya Payen zou hebben gewoond.

De Raad merkt op dat de documenten die de verzoekende partij in het kader van haar administratieve procedure heeft voorgelegd, met name haar Belgische arbeidskaart, een brief van de directeur van het Sint-Jozefscollege van Turnhout en documenten betreffende haar inburgeringscursus, geen enkele

aanwijzing bevatten omtrent haar voorgehouden herkomst uit Afghanistan. Ter zitting van 22 augustus 2018 legt de verzoekende partij bijkomende documenten voor om haar herkomst te staven: haar *taskara* (met Engelse vertaling), de enveloppe waarin deze werd opgestuurd en de verblijfstitels van twee personen die haar herkomst uit Loby Payen zouden kunnen bevestigen, met vermelding van hun gsm-nummers. De *taskara* vermeldt als geboorteplaats Sea Qawm, wat volgens de verzoekende partij slaat op een geheel van dorpen in Doshi waar Loby Payen een onderdeel van is. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen origineel document maar een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt daarenboven dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nageemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van de asielzoeker aan te tonen. De enveloppe zou verstuurd zijn door de kleinzoon van een tante van de verzoekende partij langs vaderszijde vanuit de stad Pul-e-Khomri, daar er geen postkantoor aanwezig zou zijn in haar dorp. Dat de verzoekende partij documenten kreeg opgestuurd door een (ver) familielid vanuit Pul-e-Khomri duidt er geenszins op dat zij afkomstig zou zijn uit het district Doshi. Nog daargelaten dat ook van de verblijfstitels slechts fotokopieën worden voorgelegd, kunnen eventuele getuigenissen van personen die de verzoekende partij aanbrengt na ontvangst van een negatieve beslissing bezwaarlijk als objectief bewijs van haar herkomst in aanmerking worden genomen.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die de verzoekende partij tijdens haar gehoren heeft afgelegd in antwoord op vragen met betrekking tot haar herkomst voldoende consistent, precies en doorleefd zijn en steun vinden in objectieve informatie opdat hieraan, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloof kan worden gehecht. De Raad benadrukt dat dit onderzoek een behoorlijke afweging vereist tussen, enerzijds, elementen die de voorgehouden herkomst ondersteunen en, anderzijds, elementen die hieraan afbreuk doen.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst vast dat de verzoekende partij weliswaar de maanden van de Afghaanse kalender kent, maar er niet in slaagt om deze vlot te gebruiken om periodes aan te duiden, zoals het einde van het schooljaar en haar vertrek uit Afghanistan. Dit mag verbazen, nu de verzoekende partij verklaart dat zij in de zevende graad zat toen zij Afghanistan verliet en het land nooit eerder had verlaten (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 7; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 3, 5). De Raad merkt daarnaast op dat verzoekers kennis van omliggende districten en provincies niet volledig is. Gevraagd de districten te noemen die Doshi omringen, noemde de verzoekende partij Tala wa Barfak, Dahane-e-Ghori en Khenjan, terwijl uit de bij het verzoekschrift gevoegde kaart van het district Doshi (zie stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift, Reference Map OCHA, Baghlan Province: Doshi District) blijkt dat binnen de provincie Baghlan ook Pul-e-Khumri, Nahrin en Andarab aan Doshi grenzen. De verzoekende partij wist ook niet dat Doshi aan een district grenst dat niet tot Baghlan behoort, namelijk Ruy-e-Duab (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 7).

Zoals ook door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon worden vastgesteld, verklaarde de verzoekende partij afkomstig te zijn uit een rurale omgeving en familie die deels afhankelijk is van de opbrengsten uit de landbouw, maar bleek zij slecht op de hoogte van ziektes die de gewassen kunnen treffen en verklaarde zij in strijd met objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat sprinkhanen geen probleem vormen voor de tarweoogst in haar regio. De verzoekende partij bleek evenmin op de hoogte van de grote droogte die volgens informatie in het administratief dossier de provincie Baghlan in 2011 trof en er negentig procent van de tarweoogst aantastte (stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 8). De verwerende partij oordeelt dat gezien de verzoekende partij verklaarde haar vader af en toe te helpen op het veld en gezien de oogstopbrengst voor eigen gebruik van de familie was, van haar redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij in zekere mate op de hoogte is van mogelijke regionale bedreigingen van de oogstopbrengsten van haar gezin. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij anderzijds informatie heeft gegeven over overstromingen in haar regio. Zo verklaarde zij dat er jaarlijks overstromingen waren in de lente, wanneer het ijs smelt en er regen valt. De laatste overstroming zou enkele maanden voor haar vertrek hebben plaatsgevonden. Door het gestegen waterpeil zouden de gewassen op de bij de rivier gelegen gronden beschadigd zijn. Zij verklaarde tevens dat vier jaar eerder (toen zij in de derde of vierde graad zat) een grote overstroming plaatsvond die de lageregelegen velden van haar familie volledig vernielde. Door het

vele zand dat de rivier had meegebracht zou het toen niet mogelijk zijn geweest rijst te planten en moest haar familie rijst kopen (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 20; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 15, 16). Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij doorleefde verklaringen heeft afgelegd over het planten en irrigeren van rijst (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 9). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze verklaringen rekening is gehouden. Dienaangaand werd evenmin informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaraan deze verklaringen zouden kunnen worden getoetst. Gelet op haar verklaringen steeds naar school te zijn gegaan en haar ouders slechts te hebben geholpen in de uren die zij vrij had in de namiddag, is de Raad er niet van overtuigd dat de verzoekende partij dermate betrokken was bij de landbouwactiviteiten van haar familie dat de relevante vaststellingen in de bestreden beslissing als doorslaggevend zouden kunnen worden beschouwd om haar profiel van zoon uit een landbouwersfamilie in vraag te stellen (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 6, 11; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 3, 7). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat na te motiveren waarom hij zoveel belang hecht aan de vastgestelde lacunes in verzoekers kennis daaromtrent. Des te meer omdat aan de verzoekende partij niet gevraagd werd hoe omvangrijk deze landbouwactiviteiten waren, nu de verzoekende partij lijkt aan te geven dat de landbouwactiviteiten vooral bedoeld waren om te voorzien in de eigen noden (gehoorverslag 19.07.2017, p.8 en 20) Het inkomen van verzoekers familie kwam uit het verhandelen van koeien (gehoorverslag 19.07.2017, p.7, 17-21).

Wat betreft verzoekers gebrekkige kennis van de lokale taliban, stelt de Raad enerzijds samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij niet kon aangeven wie het taliban-districtshoofd van Doshi is en ook de naam van een voormalig districtshoofd niet kon thuisbrengen (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 21). Anderzijds stelt de Raad vast dat de verzoekende partij informatie heeft gegeven over de talibancommandant van haar regio, alsook over een voorganger van deze commandant. Over deze talibancommandant verklaarde de verzoekende partij nog dat de autoriteiten hem in het Afghaanse jaar 1394 probeerden te arresteren en dat daardoor een gevecht ontstond in Paykotal, aan de andere kant van de rivier, waarbij een soldaat en een officier van het Afghaanse leger gewond raakten (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 16; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 11, 13). Omtrent de juistheid van deze verklaringen werd niet gemotiveerd in de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier bevat geen informatie die de Raad toelaat dit alsnog te doen.

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op verzoekers beperkte kennis van gebeurtenissen in Doshi, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij behalve voormeld incident met de lokale talibancommandant ook vermeldde dat er een incident plaatsvond toen zij klein was waarbij een auto met Amerikanen zou zijn beschoten in Qala Durmus (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 17). Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat deze informatie door de verwerende partij mee in rekening werd genomen.

De Raad stelt vervolgens op basis van de gehoorverslagen vast dat de verzoekende partij met betrekking tot meerdere elementen in verband met haar herkomst verklaringen heeft afgelegd waaromtrent geen motieven werden weerhouden in de bestreden beslissing.

Zo heeft de verzoekende partij een beschrijving gegeven van de ligging van haar dorp in een vallei tussen twee bergen aan de weg die in één richting naar Pul-e-Khomri gaat en in de andere richting naar het district Tala wa Barfak en de provincie Bamyān. De weg in kwestie zou volgens de verzoekende partij ter hoogte van haar dorp een aardeweg zijn maar vanaf de brug van Doshi verhard zijn. Langsheen deze weg loopt volgens de verzoekende partij een rivier met de naam Sorkhab. Zij benoemde tevens een grote berg in de onmiddellijke omgeving. De door de verzoekende partij gevoegde kaart van het district Doshi laat slechts toe vast te stellen dat Lobyā Payen inderdaad gelegen is langs de weg die Tala wa Barfak met Pul-e Khomri verbindt. De verzoekende partij noemde verder dorpen die in de onmiddellijke omgeving gelegen zijn en waarvan de meeste kunnen worden teruggevonden op voormelde kaart (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 3, 4, 12).

Betreffende de bevolking in haar regio, verklaarde de verzoekende partij dat de meerderheid van de inwoners van haar dorp net zoals zijzelf ismaëlitische sjiïeten zijn en dat er daarnaast ook nog een minderheid twaalver-sjiïeten wonen. Het zouden allemaal Hazara's zijn. De verzoekende partij verklaarde dat er in haar dorp geen andere etnieën wonen maar dat er soennitische Tadzjïeken wonen in de Turmush-vallei. Ook in de buurt van het districtscentrum wonen volgens haar (soennitische) Tadzjïeken (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 5; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 6). De

verzoekende partij gaf tevens aan in welke dorpen in de omgeving zich *jamatkhana's* of ismaëlitische gebedsplaatsen bevinden (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 6).

De verzoekende partij gaf tevens informatie in verband met haar school en de school in Shatar Jangal (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 7, 8). Over haar dorp vermeldde de verzoekende partij verder dat er geen internet beschikbaar is en dat men de berg moet opgaan om bereik te hebben via Ariba (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 10, 21). De verzoekende partij verklaarde dat zij te jong was om te stemmen maar dat mensen tijdens de verkiezingen naar de jongensschool in Shatar Jangal gingen om te stemmen (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 21; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 16). Gevraagd naar bazaars in haar district, verklaarde de verzoekende partij dat er in haar dorp maar twee winkels zijn en dat er zich winkels bevinden in Jokorak en Shatar Jangal. De grote bazaar bevindt zich volgens haar in het districtcentrum (stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 9). Het komt de Raad voor dat de verzoekende partij ook op een doorleefde manier kon vertellen over de aanwezigheid van de taliban in haar dorp. Zij verklaarde dat taliban uit de buurt van Turmush een deel van elke oogst kwamen opeisen en de school in haar dorp geregeld sloten, om na bemiddeling door de dorpsouderen toe te laten dat de leraars de school terug openden (stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 10, 11). De verzoekende partij legde tevens doorleefde verklaringen af over de manier waarop haar dorp van elektriciteit werd voorzien toen de infrastructuur daarvoor nog beschikbaar was en de plaatsen waar dorpelingen heen gingen voor behandeling bij ziekte (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 15, 16).

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij enkele keren naar Pul-e Khomri ging en dat het vanuit haar dorp met de wagen ongeveer vier uur rijden was naar Pul-e Khomri. Gevraagd naar dorpen of steden die zij op haar weg zou tegengekomen zijn, noemde de verzoekende partij een heel aantal plaatsen waarvan de meeste konden terug gevonden worden op voormelde kaart van het district Doshi. De verzoekende partij verklaarde tevens dat zij vanuit haar dorp in de andere richting naar Dahane Wadu ging, en dat zij daarvoor een brug over moest in Lobyala. De verzoekende partij noemde enkele dorpen die zij op zijn weg naar Dahane Wadu tegenkwam (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 11, 12). Gevraagd waar de door haar genoemde plaats Turmush (of Durmus) ligt, beschreef de verzoekende partij vier mogelijke routes naar deze plaats vanuit haar dorp (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 19, 20). Gevraagd waar Kelagai ligt, noemde de verzoekende partij een aantal dorpen die men achtereenvolgens tegenkomt op de weg naar Kelagai, welke beschrijving steun vindt in de door haar gevoegde kaart van haar district (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 18).

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het districtshoofd en het hoofd van de veiligheid van Doshi noemde (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 14). Gevraagd wie Aminullah Amarkhel is, antwoordde de verzoekende partij dat hij de politiecommandant van Baghlan is (stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 12). Gevraagd wie Ramadan Bashardost is, antwoordde verzoekende partij dat hij een parlamentslid is dat de Hazara vertegenwoordigt en dat soms uit het parlement wordt gegooid. Gevraagd of er ooit een aanval plaatsvond op deze politicus, moet de verzoekende partij het antwoord schuldig blijven. Het administratief dossier bevat echter geen informatie waaruit blijkt dat deze politicus ooit werd aangevallen (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 18; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 22). De verzoekende partij gaf ook informatie over bekende Hazara uit zijn regio (stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 22, 23).

Gevraagd of buitenlandse troepen een basis hebben in haar district, verwees de verzoekende partij naar een plaats waarvan zij vermoedde dat er een goudmijn was en waar volgens haar Amerikanen zaten. De verzoekende partij zou op die plaats voertuigen van de Amerikanen hebben opgemerkt toen zij er passeerde met haar zieke moeder (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 17).

De Raad stelt tot slot vast dat de verzoekende partij doorleefde verklaringen heeft afgelegd over een hulporganisatie van de Agha Khan die actief zou zijn geweest in haar regio. Zij gaf tevens aan dat een organisatie diverse werken uitvoerde in haar regio, waaronder de bouw van een muur aan de rivier om waterschade te voorkomen, watermolens, waterputten, een school en klinieken (stuk 8, gehoorverslag 22.02.2017, p. 19; stuk 4, gehoorverslag 19.07.2017, p. 14).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met voormelde verklaringen rekening heeft gehouden in zijn oordeel aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan. Behalve in de aangegeven mate wat betreft de ligging van bepaalde door de verzoekende partij genoemde plaatsen, bevat het rechtsplegingsdossier geen informatie op basis waarvan de Raad

de correctheid van verzoekers verklaringen in het kader van onderhavig beroep zou kunnen nagaan. Op grond van de in de bestreden beslissing weerhouden motieven kan de Raad, gelet op de vereiste van een zorgvuldige afweging van alle relevante elementen, zich niet uitspreken over de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS